

nik povinného nebyl provozován na nemovitosti, nebo že tato nemovitost neručí věcně za nedoplatek podle § 171 zák. čís. 221/1924 předepsaný, popírá stěžovatelka vznik zástavního práva a nebyl pro vyřízení odporu příslušný úřad správní, nýbrž soud. V takovém případě jde jen o to, zda jsou splněny podmínky pro vznik zákonného zástavního práva podle § 216 ex. ř. a § 265 zák. čís. 76/1927 po případě podle zákona čís. 221/1924. Otázku vzniku zákonného zástavního práva řeší soud, a to, je-li skutkový základ nesporný, při rozvrhovém roku, jinak ve sporu zahájeném na základě odporu. Jinak se má věc, pokud odporem byla popřena pojišťovací povinnost povinného a správnost předpisu příspěvků pojišťovacích vůbec nebo jemu. Odpor dovolací rekurentky není sice zcela jasný, ale, ježto aspoň podle doslovu jest vznesen i z důvodu, že povinnému neměly býti předepsány příspěvky, an neprovozoval podnik na nemovitosti, byla odporem popřena i správnost předpisu příspěvků, i vznik zákonného zástavního práva pro příspěvky. Proto nižší soudy poukázaly na správní pořad odpory dovolací rekurentky, ovšem správně jen potud, pokud jimi byla popřena správnost příspěvkového předpisu Norbertu K-ovi, protože prý nebyl k pojištění povinen. O správnosti předpisu nemůže rozhodovati soud a je potřebí k rozřešení otázky správnosti předpisu řízení u úřadu správního. Pokud však v odporu bylo uplatněno, že podnik povinného nebyl provozován na nemovitosti, bylo odporem popřeno jen zákonné zástavní právo a otázku vzniku zákonného zástavního práva jest povolán řešiti soud. V tomto směru tedy měly býti poukázány odpory na pořad práva a bylo v tomto směru dovolačímu rekursu vyhověno.

Čís. 11115.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Byl-li zaměstnanec za všechnu práci, již vykonal, odměněn podle počtu vyrobených kusů, nemá nárok na další zvláštní odměnu za to, že na zhotovení kusů, podle jichž počtu byl odměňován, pracoval déle než osm hodin denně.

(Rozh. ze dne 29. října 1931, Rv II 549/30.)

Žalobu, již se domáhal dělník na zaměstnavateli zaplacení odměny za práci přes čas, oba nižší soudy zamítly. Odvolací soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Pokud se týká doby od 1. ledna 1927 až do vystoupení žalobce ze služebního poměru u žalované, do 9. října 1929, zjistil první soudce, že v té době byla zavedena u žalované výroba na základě pohyblivých pásů. Bylo vypočteno, že každý šnytář měl v osmihodinné době pracovní zhotoviti buď 1.000 levých, buď 1.000 párů pravých, po případě 500 párů levých nebo 500 párů pravých. Při této práci byla úkolová práce rozdělena ve stejném poměru a byly utvořeny skupiny úkolu, kolísala i mzda podle počtu vyrobených

párů celou dílnou a počet 1.000 párů byl maximální předpoklad. Dále zjistil první soudce, že žalobce měl účast na zisku, ovšem nebyla to odměna pravidelná, nýbrž vyplácena byla jen, pracovala-li dílna se ziskem. Dále zjistil, že žalobce pracoval i po zavedení pohyblivých pásů někdy přes čas. Odvolatel vlastně toto zjištění prvního soudu nenapadá, jen zahaleně napadá závěr prvního soudu, že výroba, zejména práce šnýtářů po zavedení pohyblivých pásů byla prací úkolovou. Je prý pravda, že podle prvotních plánů neměli prý šnýtáři vyrobiti 1.800 párů denně a, když se této výroby v osmihodinné době pracovní docílilo, byla prý dále neustále zvyšována. Ale, i kdyby tomu bylo tak, jak tvrdí žalobce, jest považovati práci šnýtářů za práci úkolovou, poněvadž podle pracovního plánu převzali povinnost zhotoviti za určitý plat určitý počet kusů, nebyli placeni podle doby pracovní, nýbrž podle kusů. Nezáleží na tom, že podle pracovního plánu bylo rozpočteno, že lze práci vykonati za osm hodin, neboť toto rozpočtení bylo přizpůsobeno práci průměrného dělníka. Kdo byl obratnější, byl s prací hotov dříve, kdo byl méně obratný, pracoval i přes čas, ale za tutéž vykonanou práci byli odměněni stejně. Konal tudíž žalobce po celou dobu svého služebního poměru u žalované jen práce úkolové. Pracoval-li žalobce na úkol a byl-li podle toho placen, byl-li placen za jednotlivý zhotovený kus, nikoliv podle pracovní doby, nevztahuje se na něho předpis zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., podle něhož je práce přes čas zakázána a podle něhož, zejména podle ustanovení § 6 čís. 3 musí býti práce přes čas zvlášť placena. Ustanovení zákona nevylučují možnost práce úkolové a možnost, odměňovati úkolovou práci podle kusu, úhrnně. Pracuje-li přes čas, nepracuje dělník v zájmu zaměstnavatele, nýbrž ve vlastním zájmu, taková práce zákonem není zakázána, poněvadž zákon nebyl vydán v neprospěch zaměstnanců, nýbrž jen na jejich obranu a proto zaměstnanec může disponovati s časem i mimo pravidelnou pracovní dobu a pracovati tudíž i přes čas. Ovšem za úkolovou práci, konanou přes čas, nemůže žádati zvláštní odměnu, an jest za ni odměňován podle kusu. Proto, třebaže žalobce pracoval přes čas, nemůže žádati za tuto práci přes čas zvláštní mzdu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce byla věc odvolacím soudem posouzena bez právního omylu. Na podkladě zjištěných okolností odůvodnil odvolací soud správně, že žalobce konal u žalované firmy práce úkolové, že byl placen za jednotlivé zhotovené kusy, nikoliv podle pracovní doby, a stačí v té příčině odkázati dovolatele na důvody napadeného rozsudku, jež nebyly vyvráceny dovolatelovými vývody. Byl-li žalobce za všechnu práci, již vykonal, odměněn podle počtu vyrobených kusů (§ 1154 druhý odstavec a § 1154 a) obč. zák.), nemůže z ustanovení § 6 odst. (3) a § 7 odst. (4) zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. vyvozovati pro sebe ještě nárok na další zvláštní odměnu za to, že na zhotovení kusů, podle jejichž počtu byl odměňován, pracoval déle, než osm hodin denně.